

Nebojím se být někým jiným

TEXT: VERONIKA ONDEČKOVÁ

Milan Havrda, kterého málokdo zná jinak než pod pseudonymem Boris Carloff, patří dlouhodobě k nejvýraznějším českým hudebníkům na elektronické scéně a stále více se realizuje také jako všestranný producent. Navzdory svému tíhnutí k alternativnějším hudebním formám se nebrání spolupráci s nadějemi české pop-music a i zde sklízí úspěchy. Ačkoli hned čtyři jeho svěřenci letos postoupili do finále písňové soutěže Eurovize a logicky se nabízí pokračovat v nastolené dráze, charismatického producenta to táhne zcela odlišným směrem a je připravený na úplně novou etapu svojí kariéry.

Před časem jste prohlásil, že se chystáte ukončit své působení jako Boris Carloff. Ještě nedávno ale měl premiéru (nejen na české poměry) velkolepě pojatý klip k singlu In The Sky. Rozmyslel jste se?

Nerozmyslel. Cítím, že třemi deskami, které pod jménem Boris Carloff vyšly, jsem vyjádřil všechno, co jsem chtěl. Jak se věci vyvinou dál, tomu nechávám volný průběh. Nevylučuji, že znovu dostanu chuť pustit se do něčeho jako Boris Carloff. Momentálně ale takovou potřebu necítím.

Plánoval jste pouť Borise Carloffa završit trilogií, nebo rozhodnutí přišlo až s vydáním posledního alba The Solipsist?

Byl to přirozený vývoj a myslím, že u mě nijak překvapivý. Jsem typ člověka, který umí dobře opouštět. Potřebuji mít pocit čistého papíru k tomu, abych se mohl věnovat novým věcem a s radostí.

Nebyla by škoda skončit? Máte za sebou velký kus práce, renomé i ohlas v zahraničí. Rada umělců pod stejným jménem zvládá velké tvůrčí rozkročení.

Nemyslím si, že by to byla škoda.

Vnímám to tak, že Boris Carloff je již určitým způsobem vyprofilovaný a zosobňuje část mé kariéry, která je uzavřená. Pokud se pustím do něčeho žánrově odlišného, změnu by mělo provázet i nové jméno. Nebojím se být někým jiným ani toho, že bych se nedokázal prosadit s novým projektem. Naopak, je to pro mě motivace vydat se dalším směrem. Jméno je v hudební branži stejně jen velmi relativní pojem.

V jakém tvůrčím období se momentálně nacházíte?

V poslední době působím převážně jako producent a pomáhám mladším interpretům. Těší mě sdílet zkušenosti a technické zázemí, které jsem vybudoval. Ze všeho nejvíc mě ale i nadále baví skládání, zejména vážné hudby, a stále častěji vytvářím hudbu pro multimediální komiksy. Také se věnuji nejrůznějším technickým záležitostem, například výrobě pluginů pro počítačové software. No a do toho pomalu plánuji začít nový vlastní projekt. Ten je ale zatím tajný.

Nechme se tedy překvapit. Co u vás obvykle nastartuje chuť pustit se do skládání?

→

Foto: Archiv Borise Carloffa

U mě je to čím dál více otázkou plánování. Funguji podobně jako třeba Franz Kafka. Ten každý den napsal pár kapitol nebo alespoň stránek, a i kdyby nebyly dobré, pokračoval v psaní dál, aby nevypadl ze cviku. U mě to není jinak. Hudbou se žívím již řadu let a ať už skládám pro sebe, pro jiné nebo jen tak do šuplíku, není den, abych něco nevytvořil. Myslím, že jsem se díky tomu dost posunul. První album, na kterém jsem strašně visel, aby dopadlo podle mých představ, mi trvalo dokončit zhruba čtyři a půl roku. Druhou desku jsem měl hotovou za dva měsíce a třetí mi zabrala čtrnáct dní. Přitom mám pocit, že právě poslední album se podařilo nejvíc.

Produkcí se věnujete skutečně intenzivně. Je pro vás srovnatelně naplňující jako práce na vlastní tvorbě?

Jak kdy. Záleží, nakolik upřímným mi konkrétní spolupráce dovolí být. Vždycky je příjemnější, když se mohu co nejvíce realizovat. Proto se snažím vybírat si takové projekty, které pro mě nejsou pouhou prací, a jsem rád, že v poslední době mám štěstí takřka na samé takové. Díky tomu můžu říct, že si za svou producentskou práci stojím, baví mě a zároveň se při ní realizuji i jako tvůrce. Nic to však nemění na tom, že času strávenému vlastní tvorbou se nevyrovná.

K tomu ale musí být chuť i určitá tenze.

Na všech třech albech je znát, že jako Boris Carloff jste prošel určitou generací a vytvořil si charakteristický rukopis. Dají se nějaké styčné prvky vysledovat i ve vaší producentské dráze?

Občas slyším, že i jako producent určitý rukopis mám. Přiznám se, že já

osobně ho ale neslyším, takže tohle asi nedokážu posoudit. Jsem tak trochu chameleon a pracuji na projektech, které se od sebe navzájem dost odlišují.

Vybíráte si projekty čistě na základě poptávky, nebo si občas sám vyhlédnete někoho, s kým chcete spolupracovat?

Druhá varianta není příliš častá. Většinou se na mě interpreti obrací sami. Muselo by jít o něco hudebně opravdu mimořádného, abych to byl já, kdo přijde s nabídkou spolupráce jako první.

Co z vaší producentské dráhy vás v poslední době obzvláště potěšilo?

Do posledního ročníku Eurovize jsem poslal pět písníček a čtyři z nich postoupily do finále. To je, myslím, docela pěkné skóre a samozřejmě mě potěšilo.

Jednalo se o vaši první zkušenost s Eurovizí?

Ne tak úplně. S jedním ze soutěžících, Mikolaselem Josefem, jsem spolupracoval již dříve, zhruba od jeho patnácti let, a dělá mi radost, kam se za tu dobu posunul, nyní i s příspěvím Eurovize.

Foto: Zara Meduna Wildmoons

Patříte k alternativnějším tvůrcům. Pro vaše fanoušky tak může být překvapením vaše angažmá v podobné soutěži. Jaký je vlastně váš vztah k Eurovizí?

Přiznávám, že z mého úhlu pohledu je Eurovize tak trochu cirkus. Ať už ale mám k podobným soutěžím jakékoli výhrady, nelze přehlížet, že začínajícím hudebníkům mohou obrovsky pomoci. Objem PR, který už jen díky účasti získají, je neskutečně velký. Respektuji, pokud jim to za to úsilí stojí.

Do jaké míry se do spolupráce se soutěžícími promítla snaha jít se současnými trendy?

No s tím právě byla největší legrace. Každá z pěti soutěžních skladeb byla úplně jiná a na české poměry představuje hodně chytrý pop. I z toho důvodu jsme nemuseli dělat žádné kompromisy. To mě potěšilo a zároveň příjemně překvapilo, zvláště když vezmu v potaz, že hned čtyři skladby postoupily do finále. Česká rádia je sice

nejspíš hrát nebudou, na Eurovizi ale zafungovaly i tak.

Účastnil jste se vy sám někdy nějaké hudební soutěže?

V roce 1997 jsme s mojí tehdejší kapelou vyhráli Rock Fest Dobříš (smích).

A co jste tehdy vyhráli?

Účinkování v pořadu Na Kloboučku s Michalem Pavlíčkem. Dostali jsme se do televize!

Eurovize je zajímavá tím, že uvádí umělce do mezinárodního kontextu. Vy máte štěstí, že vaše hudba prošla do zahraničí zcela přirozeně.

V jakých zemích myslíte, že vám posluchači rozumí nejvíce?

Zdá se, že ve Španělsku mám z nějakého důvodu hodně fanoušků. Dokonce jsme si tam zahráli na jednom obrovském festivalu. Na ten rád vzpomínám. Po koncertě jsme si šli zaplavat do moře, které bylo vzdálené jen pár metrů od pódia, a celkově to bylo moc fajn. Silnější vazby jsem zaznamenal také v Německu, které má k elektronické hudbě obecně blízko. A dobré reakce přišly třeba také z Jihoafrické republiky, kde se moje písničky kupodivu dostaly i do rádií a údajně jsem tam vyhrál i několik hitparád.

To je docela překvapení. Vzhledem k severské náladě vaší tvorby bych tipovala spíše skandinávské země.

Také mě to překvapilo. Možná je to tím, že moje hudba v tomhle ohledu není pro seveřany dost autentická. Těžko říct. Poslední album už vlastně ani tolik seversky nezni. Slyším tam spíš vlivy black music.

Blíží se letní sezona. Plánujete na ni nějaké koncerty?

Celé léto se už tradičně chystám strávit v Chorvatsku, které jsem si oblíbil, máme tam dům s velkou zahradou. Těším se na teplo a každodenní plavání v moři. Máme ale naplánované dva koncerty, kvůli kterým si do Čech odskočím. Vystoupíme na festivalu Beseda u Bigbitu a pak nás čeká koncert v pražském Cross Clubu.

Údajně také pracujete na knize. Jak jste s ní pokročil?

Knihy je zatím stále v procesu. Momentálně mi ale k srdci nejvíc přirostly multimediální komiksy. Dokonce uvažuji o tom, že bych se výhledově věnoval výhradně skládání hudby pro daný formát, respektive softwarové tvorbě obecně, a do žádných komerčních projektů už se nepouštěl. Chci pracovat zcela svobodně, na věcech, které mě baví, a tohle daná oblast splňuje.

Vždycky jste byl fanouškem komiksů?

Dá se říct, že ano. Vyrůstal jsem na science fiction, což má ke komiksům blízko.

Kdybyste mohl být na chvíli komiksovou postavou, která by to byla?

To je jasná volba, Sherlock Holmes. ☒

Přiznávám, že z mého úhlu pohledu je Eurovize tak trochu cirkus. Ať už ale mám k podobným soutěžím jakékoli výhrady, nelze přehlížet, že začínajícím hudebníkům mohou obrovsky pomoci.